

bevilgede Beløbs Forhøjelse ved Finanslovene for Finansaarene 1904—05, 1905—06 og 1906—07.

Ved Bekendtgørelserne for 1907—1911 er der foretaget enkelte Forandringer, idet der dels efter Aftale med Krigsministeriet er forberedt nærmere Regler for de uddannede Sygeplejerskers eventuelle Virken som Sygeplejersker i Hærens Tjeneste under Krigsforhold, og dels ved Indføjelse af Ordene „som Regel“ i Udtalelsen om, at „Tilskud kan ydes saadanne Foreninger, som selv antager Personer til Uddannelse som Sygeplejersker“ er antydnet Mulighed for Ydelsen af Tilskud til f. Eks. Anskaffelse af Sygeplejerekvisitter til Foreninger, som antager allerede uddannede Plejersker, noget hvortil der har vist sig Trang. Endvidere er Bekendtgørelsen omredigeret, og der er stillet visse Krav til de understøttede Foreningers Forretningsgang, Krav om de uddannede Personers Indmeldelse i statsanerkendte Sygekasser m. v.

Disse Ændringer staar i Forbindelse med en stærk Bevægelse, der i den senere Tid er opstaaet i interesserede Kredse for at hæve Sygeplejerske-Stillingen og -Standen og forbedre dens Vilkaar. Som Udslag heraf kan nævnes, at der i Maj 1909 stiftedes en „Centralforening af Sygeplejevirkksomheder udenfor København“, og at der i August f. A. til Justitsministeriet er indgivet et Udkast til Lovforslag angaaende statsanerkendte Sygeplejersker, som med en fra Sundhedsstyrelsen indhentet Erklæring af Justitsministeriet er tilstillet Medicinalkommissionen ligesom et Andragende fra „Dansk Sygeplejerraad“ om Sygeplejens Ordning i Retning af tvungen Fagprøve for Sygeplejersker m. v.

Under disse Forhold maa man finde det saavel ønskeligt som rimeligt, at der foretages visse Ændringer i Reglerne for Tilstaaelse af disse Tilskud, idet disse Regler endnu i det store og hele hvile paa de for 30 Aar siden fastsatte Vilkaar, og herom har man tidligere fra sin daværende Konsulent i Sygeplejesager, nu Konsulent ved Sundhedsstyrelsen, Læge i Bogense P. H. Trautner og derpaa fra Sundhedsstyrelsen efter dennes Oprettelse indhentet nærmere Indstillinger og Oplysninger.

Den Ændring, der fra alle Sider fremhæves som den mest ønskelige, er, at der aabnes Mulighed for, at der kan ydes Tilskud ikke blot til Foreninger, men ogsaa direkte til selve den Kvinde, der agter at uddanne sig til Sygeplejerske. Noget af det, der hæmmer Sygeplejesagen mest, er en — som det synes — tiltagende Mangel paa Sygeplejersker, hvilket Punkt stadig fremhæves i de Beretninger, som tidligere udarbejdedes af Justitsministeriets Konsulent og offentliggjordes i Ministerialtidende B., de sidste: 1908 Side 273—307, 1909 Side 87—129 og 1910 Side 269—282. Hidtil har Fremgangsmaaden for at opnaa Tilskud til Uddannelse maattet være, at en Forening antog sig den paagældende til Uddannelse, hvorefter Foreningen maatte vente iøvrigt at træde til, til Uddannelsen var afsluttet, efter Omstændighederne et helt Aar. Det skønnes da at være naturligere i mange Tilfælde at give selve den paagældende Kvinde, dersom hun opfylder de Betingelser, som iøvrigt stilles til de af en Forening til Uddannelse antagne Kvinder, et Tilskud til Uddannelsen paa Vilkaar, at hun forpligter sig til efter endt Uddannelse at virke i et vist Antal Aar i en Forenings Tjeneste, hvorved bemærkes, at Sundhedsstyrelsen ligesom tidligere Justitsministeriets Konsulent ikke alene arbejder og har arbejdet for at skaffe Kvinder Uddannelse som Sygeplejersker, men netop ogsaa paa at bringe Plejersker og Foreninger i Forbindelse med hinanden, saaledes at der altsaa haves Garanti for, at den paagældende Kvinde virkelig ogsaa vil komme til at virke som Sygeplejerske. Under denne Form vil det derhos blive muligt at skaffe Reservesygeplejersker, som kan træde i de faste Foreningssygeplejerskers Sted i disses Forfald, noget som der har vist sig megen Trang til, men som først i de to sidste Aar har kunnet bringes i Orden ved den nævnte private „Centralforenings“ Hjælp.

Men dersom denne Ændring foretages, synes det inkonsekvent at fastholde som ufravigelig Regel, at der intet Tilskud maa gives Foreninger, som antage sig allerede uddannede Sygeplejersker. Tildels har man allerede følt det som en Nødvendighed at lempe denne Bestemmelse, idet man, som anført, ikke har fundet det forsvarligt at nægte en Forening, som havde antaget en uddannet Plejerske, det Tilskud til Anvendelse af Rekvitter, som den ubetinget vilde have faaet foruden Uddannelsesudgifterne —, dersom den havde antaget en ikke uddannet Plejerske. Men dersom man gaar med til at give Tilskud til Plejersken selv til hendes Uddannelse, synes der i hvert Fald at maatte kunne fremkomme Tilfælde, hvor det vil være i høj Grad ønskeligt at give en Forening, der antager sig en uddannet Plejerske, det Til-